

— ✂ — ΗΛΘΑ ΠΡΩΪ ΚΑΙ Σ' ΕΙΔΑ ✂ —

ΞΙΔΕΣ ποτὲ μέσ' στήν ἀγῆ μιά δλόχωση ἀχιτῖδα
 μόλις τὰ μάτια σου ἀνοιξες, ἀκόμα μέσ' στήν κλίση,
 γὰ σοῦ ξυπνήσῃ στήν καρδιά καί πάλι τὴν ἐλπίδα,
 μὲ τὸ γλυκὸ τὸ χάδι τῆς παρηγοριά γὰ δόγη ;
 Ἐγὼ εἶμ' ἡ ἀχιτῖδα
 ἦλθα ποῶτ' καί σ' εἶδα.

Ἄκουσες κάποτε γλυκὰ ποιλάκι γὰ σοῦ ψάλλῃ
 καί γὰ σοῦ φέρονῃ συντροφιά στῆς μοναξιάς τὴν ὥρα ;
 Νὰ σοῦ θυμίζῃ τῆς ζωῆς τὰ περασμένα κάλλῃ
 καί γὰ σὲ φέρονῃ ἔλαφρά σ' ὠραία ὀνειρώων χῶρα ;
 Ἐγὼ εἶμαι τὸ ποιλάκι
 ποῦ ἴσω τραγουδάκι.

Νὰ ξαπιστάσῃς ἔτιγχε σ' ἐρημιωμένο βράχο
 κι' ἐμπρός σου νῆσχωσι γὰ σοῦ τὰ κίματ' ἀφρισμένα ;
 Κι' ὁ μιᾶτης, ποῦ εἶχεσ ὀντροφο στήν ἐρημιὰ μοιάγο,
 εἶν σοῦ ἐκτορφομίλησε κι' αὐτὸς γὰ περασμένα ;
 Μὲ τὴ φωνὴ τοῦ μιᾶτη
 ἐγὼ σοῦ εἶπα κάτι.

Πῆγες ποτὲ μέσ' στὴν καιὸ τοῦ παγεσοῦ χερμιῶνα
 ἔξω μακρονὰ στήν ἐξοχή, ἔξω μακρονὰ στὴ γῆσι ;
 Καί στὴ οκιά ποῦ ἔκοβες κομμμένη ἀνεμόνα
 αἰωθάνθηγες στο χέρι σου γλυκειά δροσιὰ γ' ἀγῆσῃ ;
 Ἐγὼ εἶμ' ἡ ἀνεμόνα
 μὲ τὴ γλυκειά σταῖσιδα.

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

Ἡ ἀπέναντι θαυμασιὰ ἀληθῶς εἰκὼν, ἔργον τοῦ περιφήμου Γάλλου ζωγράφου *Μπλουαί*, γραφείσα ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἐξετέθη εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς *Ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων* κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συγκροτηθέντος ἐν αὐτῇ συνεδρίου κατὰ τοῦ *Ἀλκοολισμοῦ*.

Ὁ διάσημος ζωγράφος, θέσας ὑπὸ τὴν εἰκόνα αὐτὴν, τὴν ἐπιγραφὴν « *Τὸ Ἀλκοὸλ φονεύει* », παριστάνει μὲ καταπληκτικὴν πραγματικότητα ἓνα ἀλκοολικὸν κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ τρομώδους παραληρηματός καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀηλιπομένης οἰκογενείας του, μὴ δυναμένης γὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ *Συνέδριον*, ὡς ἐξαιρετον μέσον διὰ τὸν κατὰ τοῦ *Ἀλκοολισμοῦ* ἔνθερον ἀγῶνα.

✠ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΚΟΥ ✠